

יותר" אמרה. ואינני יכולה לשכב אתו. זה מגעיל אותי וגורם לי סבל נפשי. אני אוהבת גבר אחר ואינני יכולה לשאת את מגעו של בעלי, מה לעשות?" רחל הרגיעה אותה והציעה לה כוס קפה, כאשר נרגעה רינה החליטו השתיים כי הדרך היחידה היא להיוועץ בעורך-דין.

"האם אני חייבת להיעתר לו?" שאלה רינה את עורך-הדין. "האם בגלל הסיבה שפעם, לפני עשר שנים, הרבנות נתנה לנו פתק יש לו היום זכות לאנוס אותי ולהכות אותי כדי שאקיים אתו יחסי מין מתי שהוא רוצה?" החברה שליווה תה את רינה אמרה: "בטח שהוא יכול, הרי הוא בעלך ולבעל יש זכות לשכב עם אשתו, כדי להשיג את זכותו זו הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה."

בעזרת

חולצה קרועה

עורך-הדין התכונן בשתי הצעירות הנרגשות. "אתם יהודים שניכם?" שאל את רינה. היא השיבה בחיוב. "אם כן, ענה, יש לי תשובה מוסמכת עבורך. את אינך חייבת להיכנע לבעלך, והוא אינו יכול לכפות עליך קיום יחסי מין בכוח. אם הוא עושה זאת, הרי הוא יכול להיות מורשע באנוס כמו בכל מיקרה אחר."

רינה זעקה והתנגדה, אך מאוס לא עזר לה. ירון גבר עליה, קרע את חולצתה וסטר על פניה בחוזקה. גם רינה לא ידעה אז, כי לבעלה אין זכות לאנוס

או בחבלת-גוף קשה, או כשהיא בחוסר הכרה: או במצב המונע את התנגדותה, דינו — מאסר 14 שנה. השופטים פירשו את המילים "שלא כדון" כמפנות לדון האישי של הצדדים, וכיוון שמשא כהן ואשתו היו יהודים, בדקו השופטים את הדין הדתי היהודי. בדיון זה נפסק שאשה אינה שבויתת חרב, והיא אינה חייבת להיכנע לעליידי מי ששנוא עליה. כלומר, מאחר שאין עליה חובה, הרי לבעל אין זכות לחסדיה בלי הסכמתה. בדעת מיעוט הביעה השופטת בן-פורת את סירובה לבסס אישום פלילי על הדין הדתי של אדם. לדעתה יכול דבר זה ליצור בעיות קשות שאינן ניתנות לפתרון.

חזוי בירושלים, שם נידון לשלוש שנות מאסר על אנוס אשתו בת-שבע. השופט טים בשתי הערכאות ניתחו ביסודיות את החוק בישראל והישו אתו למצב המישי-פטי בארצות אחרות. באנגליה, וברוב מדינות ארצות-הברית, וכן בארצות אירופה התרופה היחידה נגד בעל המכה וחובל באשתו, כדי להכריח ריחה לבוא עמו במגע מיני נגד רצונה, הוא תביעה פלילית על תקיפה וחבלה. אבל לא תביעה על אנוס! שכן לפי החוק בארצות אלה, הנובע מדעתו של המישפטן סיר מתיי הייל בן המאה ה-17: "הבעל אינו יכול להיות אשם בעבירה אינוס שביצע באשתו החוקית. כי על-ידי ההסכמה ההדדית וחווה הנישואין

מיד אחרי שירון עזב אותה, ברחה רינה מהבית והלכה לחברתה הטובה, רחל. היא הראתה לה את החולצה הקרועה ואת סימני הסטירות על לחייה. עדותה של רחל היוותה את הסיוע למישפט אנוס בבית-המישפט.

"מה אתה אומר, אפשר, להרשיע את בעלי על כך שאנוס אותי?" שאלה רינה. "כן," השיב עורך-הדין. הוא הסביר לרינה כי עקב שינוי שחל בחוק הישראלי בעת ניסוחו מחדש, בשנת 1977, אפשר היום להעמיד בעל לדיון על אי-נוסה של אשתו החוקית. אולם הדבר נחרץ לפי דינו האישי של האדם. כלומר, הדיון הדתי שלו. כיוון שגם רינה וגם ירון הם יהודים, הרי הוכרע בבית-המישפט העליון, רק לפני זמן קצר מאוד.

..עזוב אותי! אני לא רוצה!" התייכחה

רינה וניסתה להימלט. ירון היכה אותה,

קיים עימה יחסי-מין והסתלק לחדרו

כי הדיון היהודי אוסר את אינוס האשה. ולכן אפשר להרשיע בעל יהודי באי-נוסה של אשתו.

"מה עלי לעשות?" שאלה רינה. העצה שקיבלה הייתה להתלונן במישטרה על האירוע שאירע יום קודם, וכן לפתוח תיק לגירושין ברבנות. "אך יתכן שסירובך לקיים יחסי-מין עם בעלך יהיו לך לרוע עץ בעת קביעת חלוקת הרכוש ביניכם, או כאשר תבקשי את הכתובה שלך בזמן הגירושין, בבית-הדין הרבני," הסביר לה עורך-הדין.

רינה התלוננה במישטרה, והחקירה העלתה כי לעדותה של רינה היה סיוע בדבריה חברתה, שראתה אותה סמוך לזמן

אחרי שסיימה רינה להדגים בפני רחל את מה שעשה לה ירון, הצליחה רחל, חברתה הטובה, להרגיע אותה. רק אחר כך התברר לרינה, שהעובדה שהיא מיהרה אל רחל כדי לפרוק בפני את מרי ליבה, וערכה עמה שיחה שלווה, הייתה לה גם לעזר במישפט.

רון. למשל, במקרים של זוגות מעוררים, כשלא ברור לפי איוון דת יש ללכת, אך בעיקרון הצטרפה להרשעת הבעל. עורך-הדין יאיר גולן, שהיה סניגורו של משא כהן בתקדים הזה, ביקש מבית-המישפט העליון לקיים דיון נוסף בגלל הידושה וחשיבותה של ההלכה. אך השופט חיים כהן דחה את הבקשה בד"נ 37/80 (טרם פורסם). כיוון שחשב כי יהיה בדיון זה משום עינוי-דין נוסף לנאשם, שבית המישפט העליון אמנם לא שינה את הרישעתו, אך הקל בעונשו והעמידו על שנה וחצי מאסר בפועל והיתרה עלי-תנאי. בהחלטתו זו גילה השופט כהן כיצד תכנן הוא עצמו את שינוי החוק בישראל. ראל. והכנסת העבירה של אינוס האשה החוקית לספר החוקים הישראלי.

האשה מסרה את עצמה לבעלה בעניין זה, ואין היא יכולה לחזור בה."

„הבועל אשה שלא כדון..."

ק שיוש מדינות ארצות-הברית — דלאוור, אורגון ודרום-דקוטה — חרגו מקביעה זו, וראו גם בבעל מי שיכול לבצע אנוס באשתו, בשוודיה, לעור מת זאת, פתרו את הבעיה על-ידי כך שיצרו עבירת אינוס מדרגה שניה, המת ייחסת למקרים בהם מבוצע המעשה בין בני זוג. במיקרה כזה העונש הוא קל יותר מאשר באנוס מדרגה ראשונה. סעיף 345 לחוק העונשין 1977 קובע: „הבועל אשה, שלא כדון, נגד רצונה, תוך שימוש בכוח או באימו עליה במוות